

Arrest

nr. 63 625 van 22 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 augustus 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister nam op 15 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 maart 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest van 18 februari 2011 werden verworpen (RvS 18 februari 2011, nr. 211.379).

1.4. Verzoeker diende op 15 juni 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 6 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 3 november 2009 werd de beslissing van de gemachtigde van de minister vernietigd.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 7 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Goitchu. U werd in november 2004 in Polen erkend als vluchteling. U verklaarde dat u in mei - juni 2004 in het centrum 'Dembak' problemen kreeg met Tsjetsjeense jonge mannen die u dreigde te doden. U gaf aan dat u deze bedreigingen ging melden bij de directie van het opvangcentrum. Na uw melding van deze problemen verhuisden deze jonge mannen naar een ander opvangcentrum. U verklaarde dat u in het opvangcentrum 'Tsjolka' dreigbrieven ontving van onbekenden. In deze dreigbrieven werd u er op gewezen dat ook uw veiligheid in Polen niet zeker was en gaf men aan dat u ook gedood zou worden. U meldde de problemen aan de directie van het opvangcentrum. Tevens vermeldde u deze problemen aan de heer Kaminski, een afgevaardigde van het Poolse parlement. Volgens de heer Kaminski kon uw veiligheid in Polen niet verzekerd worden. Vanaf februari 2005 verbleef u op een privé adres in Polen. U verliet Polen begin augustus 2005 en u vroeg samen met uw toenmalige partner K.(...) F.(...) (OV. 5.793.341) voor de eerste keer op 9 augustus 2005 in België asiel aan. U ontving een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 31 maart 2006. U werd de asielstatus geweigerd omdat u inzake de door u aangehaald problemen onvoldoende beroep had gedaan op de autoriteiten van het land waar u als vluchteling werd erkend. Op 15 juni 2006 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u niet was terug gekeerd naar de Russische Federatie. Evenmin was u terug gekeerd naar Polen. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat u, om uw persoonlijke situatie in Polen na te gaan, pogingen had ondernomen om terug contact op te nemen met de heer Kaminski, maar u slaagde hier niet in. U had wel contact met een Poolse journalist genaamd P.(...) G.(...) die u liet weten dat er in Polen heel wat Russische spionnen zijn. Deze journalist gaf u aan dat het voor u niet opportuun was om terug te keren naar Polen. U vermeldde dat u ook in België bedreigingen ontving. U verklaarde dat u ongeveer twee of drie jaar geleden, in 2007 op de bus Brussel-Aalst werd aangesproken door een onbekende Tsjetsjeense asielzoeker die verbleef in het opvangcentrum in Brugge. Deze man gaf u de raad om terug te keren naar Tsjetsjenië. Hij vermeldde dat u gedood zou worden in het geval u niet zou terugkeren. U verklaarde dat u in maart 2008 op de tram 1 te Gent werd aangesproken door een Russisch sprekende onbekende persoon. Deze persoon liet u weten dat u op het internet een artikel zou moeten plaatsen waarin u liet verstaan dat uw activiteiten uit het verleden niet juist waren. Tevens zou u moeten terug keren naar Tsjetsjenië en hiervoor zou u 1 miljoen dollar ontvangen. U verklaarde dat u na de tramrit doorreisde naar uw familie in Kortrijk. U vertelde deze gebeurtenis aan uw familieleden. Na een week gaven uw familieleden u de raad om in te gaan op dit voorstel en het miljoen dollar aan te nemen. U gaf aan dat uw familieleden dachten 100 000 dollar te kunnen krijgen. Tijdens de ramadan 2008 kwamen leden die behoorden tot de entourage van Gelaev naar België en ook deze mensen gaven u de raad om in te gaan op het voorstel en om terug te keren naar Tsjetsjenië, naar Kadyrov in ruil voor een miljoen dollar. U zou van het miljoen dollar dat u zou krijgen de helft aan hen moeten geven. U vernam dat deze regeling reeds afgesproken was met Kadyrov. U gaf verder aan dat uw dochter in België was verdwenen. Tevens vermeldde u een contact tussen uw dochter en een Tsjetsjeense vrouw. Deze Tsjetsjeense vrouw wees u op het feit dat Kadyrov iedereen uitnodigt om terug te keren. Ook ontving u op 15 november 2009 een telefoon vanuit Tsjetsjenië van de heer Musa Adaev die u eveneens vroeg om terug te keren naar Tsjetsjenië. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw militair boek, twee verklaringen van de heer Bisultanov, een verklaring van de heer Aslambekov dd 21 oktober 2005, een verklaring van mevrouw Roza Gelaeva dd 21 december 2010, een verklaring en brief Maskhadov van de heer Shakhmurzaev dd 25 september 2009 en 3 februari 2003, een bewijs van woonst, bladzijden uit een boek en verschillende internetartikels voor.

B. Motivering

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen en uit informatie van de Poolse asielinstanties waarover het Commissariaat-generaal beschikt, aanwezig in het administratieve dossier, dat u op 26 oktober 2004 door Polen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tot bewijs van het tegendeel wordt u

bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie. Bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België indient, bent u gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Vervolgens moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag in hoofdzaak steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter erop gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag op 28 maart 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf kreeg aangezien u inzake de door u aangehaalde problemen in Polen onvoldoende beroep had gedaan op de Poolse autoriteiten. Als nieuwe elementen verwees u naar de bedreigingen en het advies om terug te keren die u kreeg op de bus in 2007 en op de tram in 2008 van onbekenden, van familieleden in 2008 en van personen uit de entourage van Gelaev in 2008. Tevens verwees u naar de verdwijning van uw dochter, haar gesprek met een Tsjetsjeense vrouw en een telefoongesprek u ontving in november 2009. Verder legde u nieuwe documenten voor. Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Wat betreft de bedreigingen en het advies dat u ontving in 2007 en 2008 moet worden opgemerkt dat de persoon die u bedreigde in de bus een onbekende asielzoeker was die verbleef in het opvangcentrum in Brugge en die een negatieve beslissing had ontvangen. U gaf aan dat deze persoon gepoogd had u te overtuigen om terug te keren naar Tsjetsjenië en dat toen dit niet lukte hij u dreigde te doden. U gaf aan dat het gesprek een gewoon gesprek was tussen twee asielzoekers. U stelde dat het mogelijks was dat deze persoon hetzelfde gesprek met anderen ook zou voeren, maar u vermoedde dat de man u persoonlijk viseerde. Deze persoon wist niet waar u verbleef. (CGVS 05/01/2011 p. 9, 10, 11). Ook aangaande de raad die u kreeg, een artikel plaatsen op het internet en terug te keren voor geld, in de tram in Gent in 2008 moet opgemerkt worden dat de persoon die u deze raad gaf een onbekende voor u was, hij u niet aangaf op welke wijze u het miljoen dollar zou ontvangen noch op welke website u dit artikel zou moeten plaatsen. U gaf weliswaar aan dat u vermoedde dat de persoon u kende, maar tevens dat u ook geen moeite had gedaan om iets meer te vernemen (CGVS 05/01/2011 p. 12). Betreffende het advies van uw familieleden (leden van uw teip) moet opgemerkt worden dat zij u het advies gaven omdat ze dan financiële vooruitzichten hadden. Ook het financiële aspect was naast de overeenkomst met mensen van Kadyrov, een beweegreden voor de leden van de entourage van Gelaev. U vermeldde weliswaar dat deze mannen van Gelaev naar de andere kant zijn gegaan en zich pro-Kadyrov hebben geuit en u gaf aan dat het door iedereen was geweten. U verklaarde dat u na deze reacties bijna al het contact met uw familie en met de entourage van Gelaev had gebroken. U gaf aan dat ze niet meer kwamen en u hen uit de weg ging. U vermeldde dat u geen andere incidenten meer had gehad, maar dat u vermoedde dat iemand u volgt (CGVS 05/01/2011 p. 14, 15). Vastgesteld moet worden dat deze bedreigingen en adviezen u enkel mondeling werden overgebracht en u verder geen enkele incidenten meer hebt voorgehad. U slaagt er niet in om uw vermoedens enigszins concreet te maken aldus maakt u niet aannemelijk dat u in België ernstige bedreigingen ontving. Bovendien maakte u enkel melding van deze voorvallen aan uw advocaat en bent u niet naar de politie gegaan (DVZ vraag 36). Nochtans verklaarde u dat u vreesde vermoord te worden als u niet zou toegeven dat u schuldig was (CGVS 05/01/2011 p. 8). Echter, indien u werkelijk voor uw leven zou hebben gevreesd, mag verwacht worden dat u minstens een poging zou hebben ondernomen om hulp te bekomen van de politie, een dienst die een primaire rol speelt bij de ordehandhaving en bescherming van de inwoners van het land. De vaststelling dat u dit nagelaten hebt, zeker gezien u zich wel richtte tot de politie bij de verdwijning van uw dochter, ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door u verklaarde vrees. Bovendien moet opgemerkt worden dat gezien uw profiel, gezien uw vluchtelingenstatuut in Polen, u zich bij mogelijke problemen dient te wenden tot de Poolse autoriteiten voor bescherming.

Betreffende de verdwijning van uw dochter moet opgemerkt worden dat u van de politie vernam dat uw dochter nog in België verbleef en dat gezien uw dochter meerderjarig is, het aan haar is om te beslissen of ze met u nog contact wil opnemen. U gaf weliswaar aan dat u vermoedde dat uw dochter in Tsjetsjenië was, dat u dat had vernomen van kennissen. Toen u gewezen werd dat uw dochter mogelijks zelf zou besloten hebben geen contact meer te willen, reageerde u door te zeggen dat het onnuttig was om er over na te denken (CGVS 05/01/2011 p. 16). Vastgesteld moet worden dat u niet aantoonde dat uw dochter onwillig geen contact meer met u heeft, noch dat ze niet in België verblijft.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw militair boekje, een verklaring van de heer Bisultanov, een verklaring van de heer Saydayev dd 2005-15-08, een verklaring van de heer Aslambekov dd 21 oktober 2005 werden reeds besproken en gemotiveerd tijdens uw eerste asielaanvraag. De verklaring van de heer Bisultanov, vertaald op 3 februari 2010, als ook de verklaring van mevrouw Gelaeva dd 21 december 2010 en de verklaringen van de heer Shakhmurzaev dd 25 september 2009 bevestigen uw vrees voor en uw problemen in Tsjetsjenië. Opgemerkt moet worden dat u voor deze vrees en deze problemen door de

Poolse autoriteiten het vluchtelingenstatuut werd toegekend en u kan rekenen op bescherming in Polen. Het bevel de president van de Tsjetsjeense Republiek dd 3 februari 2003 geeft aan dat een overleg dient georganiseerd te worden. Dit document heeft geen verband met uw asielaanvraag. Het bewijs van uw woonst geeft aan dat u woonachtig was in Goitchu, wat door mij niet betwist wordt. Drie internetartikels handelen ondermeer over Islamov Duk-Vacha, over de aanwezigheid van Russische spionnen in Polen en over een lijst met namen van mensen die gevraagd werden terug te keren. Vooreerst moet opgemerkt worden dat de website die deze artikel publiceerde geen objectieve site is, en zeer pro strijders gericht is. Vervolgens moet vastgesteld worden dat nergens in deze artikels er een verwijzing naar u kan worden teruggevonden. Het internetartikel van Chechenpress dd 15/01/2009 betreft een toespraak van de heer Zakaev. Ook in deze toespraak is er geen verwijzing naar u terug te vinden. De bladzijden uit het boek 'Aan de voet van de jaren' waarin een artikel over u staat verwijst naar uw activiteiten in de jaren 1980-1990 in Tsjetsjenië. Opgemerkt moet worden dat u voor uw vrees ten aanzien van de Tsjetsjeense machtshebbers u door de Poolse autoriteiten het vluchtelingenstatuut werd toegekend en u kan rekenen op bescherming in Polen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in de aanhef van zijn verzoekschrift om met gesloten deuren te worden verhoord.

2.2. Krachtens artikel 39/64, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) beschikt de waarnemend voorzitter over een discretionaire bevoegdheid om te bevelen dat de zaak met gesloten deuren wordt behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vraag tot behandeling met gesloten deuren in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze heeft gemotiveerd en ter terechtzitting enkel verwijst naar zijn hoedanigheid van ex-minister en de situatie van zijn dochter zonder te verduidelijken waarom deze elementen nopen tot de behandeling met gesloten deuren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat deze stukken bevat die vertrouwelijkheid vereisen. Er is bijgevolg geen grond om af te wijken van de principiële openbaarheid van de terechtzittingen zoals voorgeschreven door artikel 39/64, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.4. De vraag van de verzoekende partij wordt verworpen.

2.5. Verzoeker duidt "*De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid*" aan als eerste verwerende partij.

2.6. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij niet dienstig tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die als tweede verwerende partij wordt aangeduid is in deze de enige dienstige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker herhaalt op gedetailleerde wijze zijn relaas dat aanleiding heeft gegeven tot zijn beide asielaanvragen en corrigeert de datum van zijn tweede asielaanvraag die verkeerd werd weergegeven in het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de

zorgvuldigheidsplicht. Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, gaat verzoeker in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt geenszins te betwisten dat hij door Polen als vluchteling werd erkend op 26 oktober 2004 en oppert alle bewijsstukken in dit verband sedert zijn eerste asielaanvraag te hebben voorgelegd. Verzoeker vraagt zich wel af waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meende informatie te mogen inwinnen bij de Poolse overheid daar waar deze zelf stelt dat de vrees van verzoeker ten opzichte van de Poolse autoriteiten dient te worden onderzocht en merkt in dit verband op dat men zich niet in een "DUBLIN geval" bevindt, maar wel in het geval van een erkende vluchteling die asiel aanvraagt ten opzichte van de staat die hem de status heeft verleend. Volgens verzoeker is de situatie dezelfde als moest het Commissariaat-generaal in verband met een Tsjetsjeense vluchteling rechtstreeks gaan informeren bij de Russische Federatie. Verzoeker beweert dat dit niet "aanneembaar" is en op zich minstens een teken van nalatigheid zo niet van partijdigheid uitmaakt. Volgens verzoeker dient de vraag te worden gesteld of de Poolse staat al dan niet de status van vluchteling heeft gehandhaafd.

Met betrekking tot zijn tweede asielaanvraag merkt verzoeker op dat de feiten zich in België hebben voorgedaan tijdens zijn ononderbroken verblijf sedert 2005. De vraag rijst of de Poolse autoriteiten, voor zover zij bereid waren geweest om tussen te komen, bevoegdheid zouden hebben om tussen te komen voor feiten die zich in België hebben voorgedaan. De motieven kunnen derhalve niet identiek zijn. Bovendien merkt verzoeker op dat de Tsjetsjeense situatie en het conflict sedert zijn eerste asielaanvraag grondig zijn gewijzigd en hij verwijst hierbij naar de opmerking met betrekking tot de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming van Tsjetsjenen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat dit ook gevolgen heeft voor de landen in de Europese Unie die Tsjetsjenen ontvangen.

Met betrekking tot de incidenten die in België plaatsvonden, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal deze niet weerhoudt omdat zij *"niet van aard zijn de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen"*. Verzoeker brengt de conclusie met betrekking tot de eerste asielaanvraag in herinnering waarin vastgesteld wordt dat verzoeker onvoldoende beroep gedaan heeft op de Poolse autoriteiten. Verzoeker oppert dat niet kan worden ingezien hoe het Commissariaat-generaal kan rechtvaardigen dat verzoeker geacht zou worden stappen te ondernemen bij de Poolse autoriteiten omwille van feiten die zich in België hebben voorgedaan, terwijl verzoeker in België verblijft. Verzoeker acht deze motivering naast de kwestie en onredelijk. Verzoeker beweert dat elk incident apart moet worden bekeken aangezien zij gelet op zijn hoedanigheid als ex-minister moeilijk aan toeval kunnen worden toegeschreven. Het feit dat verzoeker zelfs door familieleden zou worden aangesproken om terug te keren naar Tsjetsjenië en zodoende het verzoek van Kadyrov in te willigen, blijkt niet zomaar uit de lucht gegrepen, maar is een vaststaand en concreet gegeven dat ook terug te vinden is in de CEDOCA-informatie van het Commissariaat-generaal. In deze informatie is volgens verzoeker ook sprake van een lijst van personen die gezocht worden, zelfs in Europa. Gelet op de hoedanigheid van verzoeker, is een aanvraag tot terugkeer en het bedrag dat hiervoor aangeboden is, aannemelijk. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden met de hoedanigheid van de verzoekende partij, noch met de evolutie van het Tsjetsjeens conflict.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij ten aanzien van de feitelijkheden die zich in België hebben voorgedaan de enige logische en redelijke beslissing heeft genomen, met name asiel aanvragen. Zijn illegale verblijf is volgens verzoeker minstens een hinderpaal om zich bij de politie te melden. Verzoeker heeft de verdwijning van zijn dochter wel gemeld aangezien hij de veiligheid van zijn dochter hoger stelde dan zijn eigen veiligheid en vrijheid. Verzoeker herhaalt dat het Commissariaat-generaal niet motiveert hoe de Poolse autoriteiten in België bevoegd zouden kunnen zijn om tussen te komen en hoe deze bescherming in België zou worden verleend.

Met betrekking tot zijn dochter stelt verzoeker dat deze op basis van haar eigen merites maar ook op basis van de hoedanigheid van haar vader in België als vluchteling werd erkend. Verzoeker stelt dat uit de beslissing niet blijkt dat het dossier van de dochter werd opgevraagd, hoewel dit volgens hem nuttige informatie kon inhouden, niet alleen in verband met de evolutie van de situatie van het gezin, maar ook voor een onderzoek van het persoonlijk profiel van het meisje. Verzoeker kan zich immers niet inbeelden dat zijn dochter zonder druk of vrees de contacten zou hebben gebroken. De dochter heeft zich volgens verzoeker opgeofferd en heeft gewag gemaakt van een arrestatie in het kader van de hulp geboden aan D. U., *"die thans jammer genoeg tot de teip en het gezin van de verzoekende partij toebehoort"*. Verzoeker wijst erop dat de Raad kennis dient te hebben van het volledige dossier van het meisje.

Verzoeker betoogt dat zijn beweringen over de aanwezigheid van leden van de FSB of Kadyrovtsi in Polen niet langer als een losse bewering kunnen worden aanzien, sedert de publicatie van het verslag van de Poolse minister A. Macierewicz in 2007 waarvan verzoeker een kopie heeft bezorgd. Dat de situatie in Polen geen garantie biedt voor zijn veiligheid wordt nog bevestigd door de recente arrestatie

van een spion in Polen waarover verzoeker een internetartikel weergeeft. Verder wijst verzoeker op het feit dat sedert zijn aankomst verschillende Tsjetsjenen konden worden vermoord in Oostenrijk en Noorwegen wat op een internationalisatie wijst van het plan om de Tsjetsjenen die aan de rebellie gebonden zijn of die Kadyrov niet meer willen volgen, uit te schakelen. De Tsjetsjeense en Russische regering hebben trouwens openlijk verklaard deze uitschakeling waar dan ook te willen doorvoeren, zoals blijkt uit een rapport van Pax Christi, dat verzoeker citeert.

Verzoeker wijst vervolgens op het feit dat de CEDOCA-informatie thans bijna één jaar oud is en de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert. De aanslagen in Moskou dienen als koren op de molen te worden geanalyseerd om verdere repressie te voeren ten aanzien van vermeende rebellen of sympathisanten van de rebellen zoals verzoeker. Verzoeker citeert twee artikels, één van Pax Christi Vlaanderen en één van Insudok en geeft het reisadvies voor de Russische Federatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken weer waarbij volgens hem de band wordt gelegd tussen de algemene situatie in de Kaukasus en de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Verzoeker verwijst tevens naar het ECRE-verslag van maart 2011 dat de onveiligheid van Tsjetsjenen in Polen benadrukt en benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arresten van 17 februari 2011 de uitwijzing naar Polen in het kader van Dublin-zaken heeft geschorst. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker het ECRE-rapport en een CEDOCA-rapport toe.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

3.4. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

3.5. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. Hieruit vloeit voort dat de CEDOCA-informatie over Tsjetsjenië die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), haar relevantie verliest.

3.6. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

3.7. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 oktober 2004 in Polen als vluchteling werd erkend (AD eerste asielaanvraag, stuk 15, brief van de Office for Repatriation and Aliens of the Republic of Poland; stuk 17, Documenten, Reisdocument Polen). Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Het komt aan verzoeker toe het bewijs te leveren van het feit dat zijn vluchtelingenstatus in Polen eventueel niet langer zou worden gehandhaafd. Verzoeker toont dit niet aan waardoor hij er geen rechtstreeks belang bij heeft dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, met name de Russische Federatie, inzonderheid Tsjetsjenië. Waar verzoeker meent dat geen informatie mocht worden ingewonnen bij de Poolse autoriteiten, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Zoals de verwerende partij bovendien in haar nota met opmerkingen stelt, heeft verzoeker nooit gewag gemaakt van problemen met de Poolse autoriteiten zodat niet kan worden ingezien waarom hiermee geen contact zou mogen worden opgenomen.

3.8. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, *in casu* Polen, dient te worden vastgesteld dat de problemen die verzoeker in Polen beweert te hebben gekend reeds werden onderzocht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hierbij werd vastgesteld dat verzoeker onvoldoende bescherming bij de Poolse autoriteiten heeft gezocht, hoewel deze bescherming, zoals blijkt uit het document dat als bijlage bij de nota met opmerkingen werd gevoegd (nota met opmerkingen, bijlage, *“SRB Polen – Bescherming van Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen in Polen”*), wel degelijk wordt geboden. Verzoekers verwijzingen naar een verslag van de Poolse minister Macierewicz of van internetartikels van het Kavkaz Center, noch het citeren van het bericht over de arrestatie van een spion in Polen, noch het rapport van ECRE van maart 2011 *“Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs), asylum seekers and refugees in Europe”* dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, vormen een bewijs van de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend en tonen niet aan dat de Poolse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden. Aangezien de eerste asielaanvraag van verzoeker, die gestoeld was op zijn problemen in Polen, definitief werd afgesloten met het verwerpingsarrest van de Raad van State van 18 februari 2011 (zie punt 1.3.) en verzoeker thans geen bewijs voorlegt dat hij wel degelijk vruchteloos bescherming heeft gezocht bij de Poolse autoriteiten, heeft de Raad niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over deze elementen zonder het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State te miskennen.

3.9. Daargelaten de vraag of aan verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij in België ervoer vanwege onbekenden en vanwege zijn familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/01/2011, p. 9-14) enig

geloof kan worden gehecht, merkt de Raad op dat een beroep op de Belgische asielinstanties voor deze problemen geenszins een logische en redelijke beslissing is zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Gelet op de aard van de internationale bescherming en op wat hierboven werd gesteld met betrekking tot verzoekers erkenning in Polen, kan verzoeker *a fortiori* nooit blijken geven van enig belang bij een verzoek om internationale bescherming, gericht aan de Belgische asielinstanties op grond van problemen die zich in België hebben voorgedaan. De eventuele bescherming tegen refoulement mist voor deze problemen immers elk nut.

3.10. Er kan, zonder de gegevens van het dossier te miskennen, van worden uitgegaan dat de omstandigheid dat familieleden van verzoekende partij als vluchteling erkend werden of dat hun aanvraag hangende is, niet van aard is om bij het onderzoek van onderhavig dossier te worden betrokken (RvS 9 december 2004, nr. 138.319). De Raad ziet niet in hoe het persoonlijk profiel van zijn dochter een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag die niet op de situatie van zijn dochter gestoeld is. De Raad stelt vast dat het geenszins noodzakelijk is om kennis te hebben van het volledige dossier van zijn dochter.

3.11. Voor zover nodig in het licht van wat hierboven werd gesteld, merkt de Raad op dat verzoeker geen schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen heeft aangetoond. Verzoeker maakt zijn beweerde nalatigheid in het onderzoek en zijn betoog dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, niet aannemelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN